

En introduktion til den økonomiske partnerskabsaftale mellem EU og Japan

Fødevarerikkerhed og dyre- og plantesundhed

Hvordan bevarer aftalen EU's standarder for fødevarerikkerhed?

Ligesom EU har Japan nogle af verdens højeste standarder for fødevarerikkerhed. For eksempel tillader Japan ikke anvendelsen af væksthormoner i produktionen af oksekød, og reglerne for kontrol med GMO'er har stor betydning for japanske forbrugere.

Ligesom EU's andre handelsaftaler berører den økonomiske partnerskabsaftale mellem EU og Japan ikke på nogen måde de europæiske niveauer for beskyttelse af fødevarerikkerhed eller dyrs og planters sundhed.

Det betyder, at alle varer, der importeres fra Japan, skal leve op til EU's standarder. Det inkluderer EU's forbud mod hormonbehandlet oksekød eller bestemmelserne om brugen af antibiotika.

Desuden skal al import af animalske varer til EU fra Japan stadig ledsages af et

veterinærcertifikat, lige som det er tilfældet i dag.

Kun en af de kompetente myndigheder i Japan, som Kommissionen formelt har anerkendt som værende i stand til at dokumentere overholdelse af EU's importkrav, kan udstede et sådant certifikat.

Aftalen er også fuldt ud i overensstemmelse med den eksisterende lovgivning om fødevarerikkerhed samt den øvrige lovgivning, hvori forsigtighedsprincippet også anvendes.

Princippet giver EU mulighed for at træffe forebyggende foranstaltninger, hvis der er risiko for mennesker eller miljøet og de videnskabelige beviser giver anledning til tvivl.

Aftalen omtaler "sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger". Hvilke foranstaltninger er det? Og hvorfor er de vigtige?

Disse foranstaltninger (f.eks. love, forordninger og standarder) har til hensigt at sikre fødevarerikkerheden samt dyre- og plantesundheden.

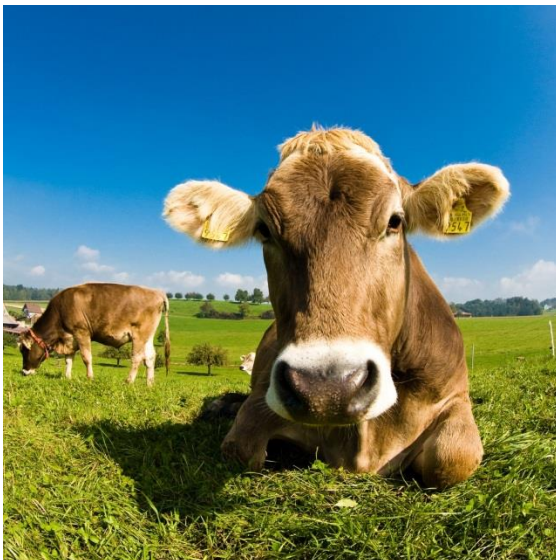
De sikrer, at de fødevarer, der markedsføres, bl.a. gennem import fra lande udenfor EU, er sikre for forbrugerne.

Hvilken betydning får aftalen for sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger?

Kapitlet om sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger har til hensigt at hjælpe den ene parts eksportører til at få adgang til den anden parts marked ved at forpligte begge parter til at:

- forbedre gennemsigtigheden af deres respektive sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger
- udveksle information om den lovgivning og de forskrifter vedrørende sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger, der påvirker samhandelen

I kapitlet fastsættes det, at begge parter vil:

- bekræfte deres rettigheder og forpligtelser i henhold til WTO-aftalen om anvendelsen af sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger

- anerkende hinandens begreber i overensstemmelse med internationale standarder for kontrol med dyresygdomme og identifikation af dyrs og planters sundhedsstatus.
- anerkende regionaliseringsprincippet som grundlag for at afgøre, hvorvidt der skal tillades import fra sygdomsfrie områder. Regionaliseringsprincippet er et redskab, der anvendes til at bekæmpe sygdomme og/eller opretholde sikker handel ved at begrænse handel med varer fra områder, der er ramt af sygdom, og samtidig undgå at forstyrre handelen med varer fra områder, der ikke er ramt af sygdom.

Disse forpligtelser gavner europæiske eksportører af landbrugsfødevarer, idet de er med til at sikre, at uberettigede handelshindringer vedrørende sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger ikke får lov at forhindre deres varer i at komme ind på det japanske marked.

Kapitlet indeholder også mekanismer, der vil strømline procedurerne for godkendelse af import fra EU til Japan. Dette burde afkorte den tid, det tager Japan at udstede disse godkendelser.

Japan og EU er også blevet enige om at etablere et fælles udvalg samt andre kommunikationskanaler, hvor spørgsmål vedrørende sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger kan behandles med det samme